

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 maja 2013 r. pełnomocnik powoda S. K. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa - Komendy Powiatowej Policji w S. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 75.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o przyznanie wynagrodzenia ze Skarbu Państwa z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma wszczynającego postępowanie, pełnomocnik powoda podał, że w dniu 28 listopada 2006 roku powód wezwał do swojego mieszkania - na interwencję – funkcjonariuszy z Komendy Powiatowej Policji w S.. S. K. został przewieziony przez funkcjonariuszy policji - w celu przeprowadzenia badania lekarskiego - do przychodni lekarskiej w S., a następnie do KPP w S.. W tym też miejscu policjanci znęcali się nad nim fizycznie i psychicznie, powodując u powoda niedowład wiotki kończyn dolnych związany z uszkodzeniem rdzenia kręgowego oraz nerwu, a także 50 % niedowładu w dłoni.

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 czerwca 2013 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Argumentując powyższe żądanie wskazał, iż w sprawie nie zaistniały przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, bowiem funkcjonariusze policji nie dopuścili się czynów zarzucanych im przez powoda. Jednocześnie strona pozwana podała, iż S. K. w dniu 28 listopada 2006 roku został zatrzymany w oparciu o nakaz doprowadzenia wydany przez Sąd Rejonowy w S.. W toku zaś sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w S. pod sygn. akt V W 49/06, w wywiadzie przeprowadzonym przez biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej, S. K. oświadczył, iż urazu kręgosłupa i złamania sklepienia czaszki doznał w dniu 16 maja 2003 roku wyniku potrącenia przez samochód na terytorium Stanów Zjednoczonych.

Sąd ustalił , co następuje:

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2006 roku Sąd Rejonowy w S. zarządził zatrzymanie S. K. w godzinach wieczornych dnia 28 listopada 2006 roku i jego przymusowe doprowadzenie na badanie do biegłego T. D. w Zakładzie Medycyny Sądowej Akademii Medycznej w B. na dzień 29 listopada 2006 roku (k. 59 akt sprawy V W 49/06). Powód w dniu 28 listopada 2006 roku został zatrzymany w swoim mieszkaniu położonym w S. przy ul. (...), a następnie przewieziony przez funkcjonariuszy policji do Izby Zatrzymań w KPP w S.. Następnego dnia, podczas badania przeprowadzanego przez biegłego sądowego T. D., powód podał, iż w dniu 16 maja 2003 roku – będąc w USA - został potracony przez samochód, zaś w wyniku powyższego zdarzenia doznał złamania kręgosłupa piersiowego z uszkodzeniem rdzenia kręgowego na wysokości 7-ego kręgu i złamania sklepienia czaszki. W opinii sądowo – lekarskiej z dnia 4 grudnia 2006 roku sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu medycyny T. D. dla celów postępowania prowadzonego pod sygn. akt V W 49/06 stwierdzono u powoda stan po złamaniu kręgosłupa piersiowego na wysokości 7-ego kręgu z uszkodzeniem rdzenia kręgowego i następowym niedowładem dość dużego stopnia kończyn dolnych i drżeniem kończyn górnych i dolnych (k. 66 -67 akt sprawy V W 49/06).

Sąd zważył , co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodzi zadośćuczynienia za krzywdę i cierpienia w związku z zatrzymaniem go przez funkcjonariuszy policji, w wyniku czego – według jego twierdzeń – doznał złamania kręgosłupa z uszkodzeniem rdzenia kręgowego skutkujący niedowładem wiotkim kończyn dolnych i ręki. Zasadność roszczenia należało więc rozważyć w oparciu o przepis art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa, jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przesłankami odpowiedzialności Skarbu Państwa na gruncie tego przepisu są zatem: niezgodne z prawem wykonywanie czynności z zakresu władzy publicznej, wystąpienie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy wykonywaniem władzy publicznej, a poniesioną szkodą. Niespełnienie nawet jednej z powyższych

przesłanek wyklucza odpowiedzialność Skarbu Państwa z tytułu wykonywania władzy publicznej., przy czym ciężar dowodu spoczywa na powodzie (art. 6 k.c.). Odpowiedzialność ta jest natomiast niezależna od winy.

Przenosząc powyższe rozwiązania na grunt rozpoznawanej sprawy, wskazać należy, iż powód nie udowodnił, iż w dniu 28 listopada 2008 roku zatrzymujący go funkcjonariusze policji podjęli działania bezprawne. Pojęcie niezgodności z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej trzeba rozumieć jako naruszenie nakazu czy zakazu wynikającego z normy prawnej.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż za niezgodne z prawem nie sposób uznać samego zatrzymania powoda. Wbrew twierdzeniom strony powodowej obecność funkcjonariuszy w mieszkaniu powoda w dniu 28 listopada 2006 roku nie była spowodowana zgłoszeniem przez S. K. potrzeby interwencji policji, a wykonywaniem postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 listopada 2006 roku w przedmiocie przymusowego doprowadzenia powoda na badanie lekarskie. Podkreślić przy tym należy, iż stosownie do art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy o Policji z dnia 6 kwietnia 1990 roku, Policja w granicach swych zadań dokonuje zatrzymywania osób w trybie i przypadkach określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego i innych ustaw, w tym więc zatrzymania i przymusowego doprowadzenia na skutek postanowienia Sądu wydanego na podstawie art. 75§ 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 20 § 3 k.p.w. i art. 1 § 1 i 2 k.k.w. Tym samym niewątpliwie w ocenie Sądu było, iż samo zatrzymanie powoda i przewiezienie go do KPP w S. nie stanowiło naruszenia przepisów prawa.

Sąd zważył, przy tym, iż zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 1 omawianej ustawy w razie niepodporządkowania się wydanym na podstawie prawa poleceniom organów Policji lub jej funkcjonariuszy, policjanci mogą stosować następujące środki przymusu bezpośredniego: fizyczne, techniczne i chemiczne środki służące do obezwładnienia bądź konwojowania osób oraz do zatrzymywania pojazdów. Siłę fizyczną stosuje się w celu obezwładnienia osoby, odparcia czynnej napaści albo zmuszenia do wykonania polecenia.

W okolicznościach faktycznych sprawy nie można przyjąć, na podstawie wyłącznie głoślownych twierdzeń powoda, iż funkcjonariusze przekroczyli swoje uprawnienia, a w szczególności, iż znęcali się psychicznie i fizycznie na powodzie, powodując uszkodzenie rdzenia kręgowego i nerwów. Zauważyć bowiem należy, iż żaden z powołanych w niniejszej sprawie świadków nie potwierdził, by w zarówno w czasie zatrzymania, jak i podczas pobytu w KPP w S., stosowana była opisywana przez powoda przemoc, w szczególności by ktoś naciskał powodowi kolanami na plecy. Świadkowie G. S. , M. P., M. R. i J. B. nie pamiętali, czy brali udział w zatrzymaniu powoda, lub w innych czynnościach z nim związanych w dniach 28 i 29 listopada 2006 roku. Jednocześnie zaprzeczyli, by podczas którejkolwiek z interwencji z ich udziałem - związanych z S. K. - doszło do nacisku kolanami na kręgosłup powoda (k. 46, 61, 63, 173). Świadek K. Ł. wskazał, iż podczas zatrzymania w mieszkaniu powoda funkcjonariusze policji nie stosowali przemocy fizycznej, bowiem S. K. dobrowolnie ubrał się i zszedł do radiowozu, nie był on również przewożony w kajdankach. Świadek nie pamiętał, aby musiał stosować wobec powoda siłę fizyczną, wskazał jednocześnie, iż ani on, ani inni policjanci nie odnosili się do powoda wulgarnie, nie znęcali się nad nim fizycznie i psychicznie (k. 45). Świadek P. J. zeznał natomiast, iż w listopadzie 2006 roku przyjmował powoda do Izby Zatrzymań KPP w S.. Podczas standardowej procedury przyjęcie do depozytu posiadanych przez zatrzymanego przedmiotów S. K. odmówił ich wydania i zaczął wymachiwać kulą. Z uwagi na powyższe funkcjonariusze odebrali mu wszystkie przedmioty, dali ubranie zastępcze, materac oraz koc. Podkreślił przy tym, iż podczas wykonywania czynności nie doszło do przyciskania powoda kolanami do ziemi, bowiem przytrzymanie dłońmi zapewniło bezpieczne wykonanie czynności (k. 61 – 62). T. D. wskazał, iż z uwagi na upływ czasu oraz ilość pacjentów, których przez ten okres badał, nie jest w stanie przypomnieć sobie przebiegu badania S. K. (k. 111).

Strona powodowa nie tylko nie udowodniała przedstawianej przez wersji wydarzeń, lecz ze zgromadzonego w sprawie materiału wynika w sposób jednoznaczny, iż podczas wykonywania czynności związanych z zatrzymaniem S. K. w dniu 28 listopada 2006 roku, nie doszło do opisywanego przez powoda bezprawnego działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Funkcjonariusze policji, stosując wobec powoda środki przymusu bezpośredniego, działali zgodnie z przepisami prawa, podejmując czynności adekwatne do zachowania powoda.

Strona powodowa nie udowodniła jednocześnie również powstania w wyniku zatrzymania z dnia 28 listopada 2006 roku jakiegokolwiek szkody. Jak wynika bowiem z opinii sądowo – lekarskiej z dnia 4 grudnia 2006 roku sporządzonej dla celów postępowania prowadzonego pod sygn. akt V W 49/06 przez biegłego sądowego z zakresu medycyny T. D. stwierdzony u powoda stan po złamaniu kręgosłupa piersiowego na wysokości 7-ego kręgu z uszkodzeniem rdzenia kręgowego i następowym niedowładem dość dużego stopnia kończyn dolnych oraz drżeniem kończyn górnych i dolnych jest wynikiem wypadku komunikacyjnego mającego miejsce w 2003 roku (k. 66 - 67 akt sprawy V W 49/06). Również z zeznań świadków K. Ł., M. R. i J. B. wynika, iż S. K. już przed listopadem 2006 roku poruszał się przy pomocy kul. Tym samym nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa – Komendzie Powiatowej Policji w S., tj. szkoda wyrządzona przy niezgodnym z prawem wykonywaniu czynności z zakresu władzy publicznej oraz normalny związek przyczynowy pomiędzy niezgodnym z prawem wykonywaniem takich czynności a powstaniem szkody.

Uwzględniając powyższe, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego byłoby bezprzedmiotowe. Powód nie przedstawił jakiegokolwiek dokumentacji medycznej z leczenia i ewentualne badanie opierałoby się na jego twierdzeniach, którym Sąd nie dał wiary.

Na marginesie podnieść należy, że roszczenie powoda o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zadośćuczynienia w wysokości 75.000 zł w związku z doznaną w dniu 28 listopada 2006 roku krzywdą uległy przedawnieniu. Zgodnie bowiem z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Powód – według swoich twierdzeń - dowiedział się o ewentualnej szkodzie, jak i osobie obowiązanej do jej naprawienia najpóźniej w dniu 29 listopada 2006 roku. Zatem roszczenie o zasądzenie zostało zgłoszone po upływie 3-letniego terminu, który upłynął w dniu 29 listopada 2009 roku.

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z przepisem § 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1348, ze zm.) Sąd przyznał na rzecz adwokata K. R. z funduszy Skarbu Państwa kwotę 4.428 zł, w tym 828 zł podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Mając na uwadze trudną sytuację materialną i zdrowotną powoda, w szczególności trwały brak możliwości podjęcia zatrudnienia ze względu na zły stan zdrowia, na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył S. K. nieuiszczoną opłatą od pozwu i wydatkami poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa oraz zwrotem kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Komendy Powiatowej Policji Skarbu Państwa.